

ΝΑ ΒΛΕΠΕΙΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Κεφάλαιο 1

Ως συνήθως, ανοίξε τον υπολογιστή κι έβαλε έναν καφέ. Απεχθανόταν την αυταρχική απόφαση του PC του —ή των μηχανικών του συστήματος, ή της πραγματικότητας—, να τον αναγκάζει να περιμένει χωρίς κανένα δικαίωμα διαμαρτυρίας.

Όταν άκουσε τον ήχο έναρξης του προγράμματος πλησίασε, μετακίνησε το βελάκι πάνω στο εικονίδιο που έδειχνε ένα μικρό κίτρινο τηλέφωνο και πίεσε δύο φορές το αριστερό κουμπί του mouse. Μετά ξαναπήγε στην κουζίνα με τη δικαιολογία να ρίξει μια ματιά στο ψυγείο για να βεβαιωθεί πως δεν υπήρχε τίποτα το αξιόλογο, αν και, απλώς, το έκανε για να μη φανεί αγχωμένος και ανίκανος μπροστά στο μηχανήμα του, όση ώρα περίμενε να συνδεθεί στο Ίντερνετ.

Ο Ρομπέρτο διατηρούσε με τον υπολογιστή του αυτόν τον απεχθή δεσμό που μοιραζόμαστε όλοι οι περιηγητές του κυβερνοχώρου. Όπως όλοι, πάσχιζε και αυτός να επιβιώσει —άλλοτε πιο εύκολα κι άλλοτε πιο δύσκολα, ανάλογα με τη μέρα—, μέσα σε αυτήν την αμφίθυμη σχέση που διατηρούμε με όσους αγαπάμε, συνειδητοποιώντας πως εξαρτώμαστε από τις επιθυμίες τους, την καλή τους θέληση ή κάποιο καπρίτσιο τους.

Αλλά σήμερα ο υπολογιστής ήταν σε καλή μέρα. Είχε φορτώσει το λειτουργικό σύστημα με ταχύτητα και χωρίς παράξενους θορύβους και, το καλύτερο απ' όλα, στην οθόνη δεν είχε εμφανιστεί καμία από τις συνήθεις προειδοποιήσεις:

Δεν είναι δυνατόν να βρεθεί το αρχείο dxc.frtyg.dll
Επιθυμείτε μη αυτόματη αναζήτηση; Ναι; Όχι;

Η μονάδα C δεν υπάρχει. Επανάληψη ή Ακύρωση;

Το πρόγραμμα επιχείρησε μία μη έγκυρη εφαρμογή και θα κλείσει. Κλείσιμο.

Σφάλμα στο αρχείο Ex_oct.Put. Επανάληψη ή Ακύρωση;

Τίποτα απ' όλα αυτά. Σήμερα, λοιπόν, ήταν μία καταπληκτική μέρα. Μπήκε στο ηλεκτρονικό του ταχυδρομείο και πληκτρολόγησε αυτόματα το password. Η οθόνη τρεμόπαιξε και το παράθυρο υποδοχής του προγράμματος άνοιξε.

«Γεια σου rofrago. Έχεις έξι (6) νέα μηνύματα.»

«Rofrago» ήταν το φανταστικό όνομα με το οποίο είχε καταφέρει να εγγραφεί στο δωρεάν ταχυδρομείο του σέρβερ του. Θα ήθελε να ήταν απλά roberto@... αλλά όχι, κάποιος άλλος Ρομπέρτο είχε εγγραφεί νωρίτερα. Κάποιος Ρομπέρ... και κάποιος Μπομπ... και κάποιος Φρανσίσκο... και Φρανκ... και Φράνσις... Οπότε συνδύασε τις πρώτες συλλαβές του ονόματος και του επιθέτου του (Ρομπέρτο Φρανσίσκο Γκόμες) και γράφτηκε ως

«rofrago@yahoo.com».

Ήπιε μια γουλιά από τον καφέ του και έκανε κλικ στα εισερχόμενα. Το πρώτο e-mail ήταν από τον φίλο του τον Εμίλιο, από το Λος Άντζελες.

Το διάβασε πολύ χαρούμενος και το έσωσε στο φάκελο «Αλληλογραφία.»

Το δεύτερο ήταν από έναν πελάτη ο οποίος τελικά του πρότεινε μία έρευνα μάρκετινγκ για ένα νέο κινηματογραφικό και θεατρικό περιοδικό. Του άρεσε η ιδέα, κι έστειλε το γράμμα στο φάκελο «Εργασία.»

Τα δύο επόμενα ήταν παρείσακτες διαφημίσεις. Ο δεν ξέρω ποιος ήθελε να πουλήσει δεν ξέρω τι σε οποιονδήποτε ήταν τόσο ηλίθιος ώστε να θέλει να το αγοράσει... Δεν χρειαζόταν κανείς ειδικές γνώσεις.

Πόσο τον ενοχλούσαν αυτές οι αυθαίρετες καταπατήσεις του ιδιωτικού του χώρου! Μισούσε εκείνα τα e-mail σχεδόν όσο και τις απρόσωπες κλήσεις στο κινητό του τηλέφωνο: «Είσαστε ο τυχερός μιας κλήρωσης και κερδίσατε δύο εισιτήρια για την Κοτσιμάνγκα. Πρέπει να περάσετε από τα γραφεία μας και να συμπληρώσετε τα στοιχεία σας, να υπογράψετε τα έντυπα και να μας δώσετε τη συγκατάθεσή σας για να σας στείλουμε κατ' οίκον, χωρίς καμία επιβάρυνση, ένα υπέροχο....»

Διέγραψε γρήγορα εκείνα τα μηνύματα και σταμάτησε στο επόμενο. Ήταν ένα γράμμα από τον φίλο του τον Γιώσουα.

Διάβασε με προσοχή την κάθε φράση και φαντάστηκε την έκφραση του Γιος καθώς θα έγραφε. Πήγαινε τόσος καιρός που δεν είχαν βρεθεί... Σκέφτηκε πως θα έπρεπε να του γράψει ένα μακροσκελές γράμμα, αλλά δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή. Άφησε το e-mail στα εισερχόμενα, ως αυτόματη υπενθύμιση της επιθυμίας του.

Το τελευταίο μήνυμα του τράβηξε την προσοχή. Ερχόταν από μία άγνωστη διεύθυνση: carlospol@spacenet.com. Στο θέμα της αποστολής έγραφε: «Σου στέλνω». Ο Ρομπέρτο είχε την ηλεκτρονική του διεύθυνση στην επαγγελματική του κάρτα, οπότε σκέφτηκε πως είχε έρθει κι άλλη πρόταση για δουλειά. «Τέλεια!» είπε στον εαυτό του.

Άνοιξε το μήνυμα. Ήταν ένα e-mail που απευθυνόταν σε κάποιον Φρέντυ, στον οποίο κάποιος έστελνε χαιρετισμούς και φλυαρούσε σχετικά με κάποια ακατανόητη πρόταση γύρω από τα ζευγάρια. Υπέγραφε Λάουρα.

Ο Ρομπέρτο δεν θυμόταν καμία Λάουρα ούτε και κανέναν Κάρλος που θα μπορούσαν να του γράφουν, και πολύ λιγότερο τον αφορούσε η θεματολογία του γράμματος, οπότε γρήγορα συνειδητοποίησε πως επρόκειτο για λάθος κι έσβησε το μήνυμα από τον υπολογιστή και από το μυαλό του. Έκλεισε το PC κι έφυγε για τη δουλειά.

Την επόμενη εβδομάδα έλαβε ένα δεύτερο e-mail που προερχόταν από τον carlospol@spacenet.com. Ο Ρομπέρτο έκανε λιγότερο από πέντε δευτερόλεπτα για να πατήσει το πλήκτρο «Διαγραφή».

Εκείνα τα συμβάντα θα ήταν απολύτως ασήμαντα για τη ζωή του Ρομπέρτο αν, τρεις μέρες αργότερα, δεν έφτανε άλλο ένα «Σου στέλνω» από τον Κάρλος, φέρνοντας στον υπολογιστή του ένα νέο γράμμα της Λάουρας. Κάπως εκνευρισμένος, διέγραψε το μήνυμα χωρίς καν να το διαβάσει.

Το τέταρτο μήνυμα από τη Λάουρα έφτασε την τέταρτη εβδομάδα. Ο Ρομπέρτο αποφάσισε να το ανοίξει για να ανακαλύψει πού βρισκόταν το λάθος. Δεν ήθελε να συνεχίσει να αισθάνεται εκείνη τη ελαφριά ικανοποίηση και έξαψη που πάντα του προκαλούσε η λήψη αλληλογραφίας, για να απογοητεύεται μετά διαπιστώνοντας πως δεν ήταν αυτός ο πραγματικός

παραλήπτης. Το μήνυμα έλεγε:

Αγαπητέ Φρέντυ,

Πώς σου φάνηκαν αυτά που σου έγραψα; Θα μπορούσαμε να κουβεντιάσουμε ή να αλλάξουμε όσα δεν σε βρίσκουν σύμφωνο. Μίλησες με τον Μιγέλ; Είμαι τόσο ενθουσιασμένη με την ιδέα του βιβλίου, που δεν μπορώ να σταματήσω να γράφω. Εδώ, σου στέλνω κι άλλα.

Και ακολουθούσε ένα μακροσκελές κείμενο για τις σχέσεις των ζευγαριών. Ο Ρομπέρτο είχε λίγο χρόνο, οπότε το διάβασε στα γρήγορα.

Όταν οι άνθρωποι αντιμετωπίζουν δυσκολίες στη σχέση τους, τείνουν να κατηγορούν τον σύντροφό τους. Βλέπουν καθαρά ποια είναι η αλλαγή που χρειάζεται να κάνει ο άλλος ώστε να λειτουργήσει η σχέση, αλλά τους είναι πολύ δύσκολο να δουν τι είναι αυτό που κάνουν οι ίδιοι και δημιουργούν προβλήματα.

Είναι πολύ συνηθισμένο να ρωτήσεις κάποια γυναίκα σε μία συνεδρία ζεύγους:

«Τι σου συμβαίνει;»

Και να σου απαντήσει:

«Αυτό που μου συμβαίνει, είναι πως ο άντρας μου δεν καταλαβαίνει...»

Κι εγώ επιμένω:

«Εσένα, τι σου συμβαίνει;»

Κι εκείνη απαντάει ξανά:

«Αυτό που μου συμβαίνει, είναι ότι είναι πολύ επιθετικός!»

Κι εγώ συνεχίζω μέχρι τελικής πτώσεως:

«Εσύ, όμως, τι αισθάνεσαι; Τι σου συμβαίνει εσένα;»

Και είναι πολύ δύσκολο να μιλήσει ένας άνθρωπος γι' αυτό που του συμβαίνει, γι' αυτό που έχει ανάγκη ή που αισθάνεται. Όλοι θέλουν πάντα να μιλήσουν για τον άλλον.

Άλλο πράγμα είναι να αντιμετωπίζεις τις συγκρούσεις που προκύπτουν μέσα σε μια σχέση αναλογιζόμενος: «τι μου συμβαίνει εμένα;», κι άλλο να τις αντιμετωπίζεις με οργή, πιστεύοντας ότι το πρόβλημά σου οφείλεται στον ακατάλληλο σύντροφό σου.

Πολλά ζευγάρια καταλήγουν στο χωρισμό γιατί πιστεύουν πως με κάποιον άλλον θα ήταν διαφορετικά και, φυσικά, μετά βρίσκονται αντιμέτωποι με παρόμοιες καταστάσεις, όπου το μόνο που έχει αλλάξει είναι ο συνομιλητής τους.

Γι' αυτό, μπροστά στις ασυμφωνίες των σχέσεων, το πρώτο βήμα είναι να συνειδητοποιήσει κανείς πως οι δυσκολίες είναι αναπόσπαστο κομμάτι του δρόμου του έρωτα. Δεν μπορούμε να φανταστούμε μία στενή σχέση χωρίς συγκρούσεις.

Η λύση θα ήταν να αφήσουμε κατά μέρος τη φαντασίωση ενός ιδανικού ζευγαριού, χωρίς συγκρούσεις, διαρκώς ερωτευμένου.

Προκαλεί έκπληξη να βλέπει κανείς πως οι άνθρωποι αναζητούν αυτήν την ιδανική κατάσταση.

«...και όταν ο κύριος Χ συνειδητοποιεί πως η σύντροφός του δεν ανταποκρίνεται σε αυτό το ιδανικό και ρομαντικό μοντέλο βγαλμένο από τα μυθιστορήματα, επιμένει να λέει στον εαυτό του πως υπάρχουν άλλοι που πράγματι έχουν αυτήν την ειδυλλιακή σχέση την οποία ψάχνει κι ο ίδιος, μόνο που αυτός στάθηκε άτυχος... γιατί παντρεύτηκε τον λάθος άνθρωπο...»

Όχι. δεν είναι έτσι.

Δεν παντρεύτηκε λάθος άνθρωπο.

Το μόνο λάθος είναι η ιδέα που είχε πριν για το γάμο. η ιδέα του τέλειου ζευγαριού. Κατά κάποιον τρόπο, μας γαληνεύει η γνώση ότι αυτό που δεν έχω εγώ δεν το έχει κανείς, πως το ιδανικό ζευγάρι είναι μια φανταστική ιδέα και πως η πραγματικότητα είναι πολύ διαφορετική.

Η σκέψη ότι το γρασίδι του γείτονα είναι πιο πράσινο, ή ότι ο άλλος έχει αυτό που εγώ δεν καταφέρνω να αποκτήσω, φαίνεται ότι μπορεί να με κάνει να υποφέρω πολύ.

Ίσως, αν κάποιοι άνθρωποι μάθουν αυτές τις αλήθειες, να μπορέσουν να απελευθερωθούν από αυτά τα δηλητηριώδη συναισθήματα. Η πραγματικότητα βελτιώνεται σημαντικά όταν αποφασίζω να απολαύσω αυτά που μπορώ, αντί να υποφέρω επειδή δεν πραγματοποιείται μία φαντασίωση ή μία αυταπάτη. Η πρόταση είναι: στη ζωή μας ας κάνουμε το εφικτό... όσο γίνεται καλύτερο. Το να υποφέρω επειδή τα πράγματα δεν είναι όπως εγώ τα είχα φανταστεί, δεν είναι μόνο ανώφελο, είναι και παιδαριώδες.

«Αυτοί οι ψυχολόγοι ποτέ δε θα μάθουν να χειρίζονται έναν υπολογιστή» σκέφτηκε ο Ρομπέρτο, ενώ θυμόταν τις τεχνικές συμβουλές που κάθε τόσο του ζητούσε η φίλη του η Αδριάνα, η ψυχολόγος.

Διάβασε προσεκτικά το όνομα του παραλήπτη: rofrago@yahoo.com.

R-O-F-R-A-G-O. Δε χωρούσε αμφιβολία! Το μήνυμα προοριζόταν για το ηλεκτρονικό του ταχυδρομείο.

Έμεινε ακίνητος για μερικά λεπτά κοιτάζοντας την οθόνη. Ήθελε να βρει μια περισσότερο ικανοποιητική απάντηση για το μυστήριο των e-mail, μια και η ανικανότητα της Λάουρας δεν του φαινόταν αρκετή ως εξήγηση.

Αποφάσισε τότε πως αυτός ο Φρέντυ πρέπει να είχε κάποιο λογαριασμό με όνομα ή mail παρόμοιο με το δικό του. Η κατοχύρωση των ελεύθερων διευθύνσεων γινόταν αυτόματα και, γι' αυτό, αρκούσαν μικρές διαφορές ώστε ο σέρβερ να δεχτεί τους νέους λογαριασμούς. Μάλλον ούτε ο Φρέντυ (όπως και ο ίδιος) είχε μπορέσει να εγγραφεί με το όνομά του, οπότε είχε χρησιμοποιήσει το επίθετό του ή το όνομα του σκύλου του ή τρέχα γύρευε τι άλλο. Η ηλεκτρονική του διεύθυνση θα ήταν μάλλον Rodrigo, rodrigo ή rofraga... και η Λάουρα την είχε σημειώσει λάθος. Κάποιος δεν παραλάμβανε υλικό, και μία ψυχολόγος του έγραφε κάτι που ποτέ δεν θα έφτανε στα χέρια του.

Πολύ ωραία. Όλα ξεκαθάρισαν. Και τώρα;

Κάποια στιγμή, το σαββατοκύριακο που θα είχε λίγο ελεύθερο χρόνο, θα έλυνε το πρόβλημα: θα ειδοποιούσε τη Λάουρα για το λάθος της και εκείνη θα έβρισκε την πραγματική διεύθυνση του Φρέντυ Ροφράγκα (είχε αποφασίσει ότι αυτό ήταν το επίθετό του).

Ο Ρομπέρτο έκλεισε τον υπολογιστή του και πήγε στο γραφείο.

Οι λίγες γραμμές αυτής της Λάουρας γύριζαν στο κεφάλι του όλη μέρα και, όταν αργά το απόγευμα του τηλεφώνησε η κοπέλα του, μπλέχτηκε μαζί της όπως τόσες άλλες φορές σε μία από εκείνες τις ατελείωτες διαφωνίες που συνήθιζαν να έχουν.

Η Κριστίνα παραπονιόταν πως αυτός δεν είχε ποτέ χρόνο για να βγουν. Όταν δεν δούλευε, ξεκουραζόταν επειδή είχε δουλέψει, και όταν δεν έκανε τίποτα

από τα δύο, βρισκόταν καθισμένος στο γραφείο του μπροστά στο PC του, «συνδεδεμένος» κυριολεκτικά και μεταφορικά με την ψηφιακή πραγματικότητα.

Ο Ρομπέρτο επίσης παραπονιόταν. Η Κριστίνα ήταν υπερβολικά απαιτητική. Έπρεπε να καταλάβει πως το Ίντερνετ ήταν η μοναδική του στιγμή ξεκούρασης, και πως είχε κι αυτός δικαίωμα να απολαμβάνει τον ελεύθερο χρόνο του.

«Α, βέβαια! Ενώ όταν είσαι μαζί μου δεν απολαμβάνεις...», είχε πει η Κριστίνα.

«Κοίτα... Μερικές φορές όχι...» απάντησε ο Ρομπέρτο, με (όπως σκέφτηκε αργότερα) υπερβολική ειλικρίνεια.

«Για παράδειγμα;»

«Για παράδειγμα, όταν με πνίγεις στα παράπονα και τις απαιτήσεις.»

Η Κριστίνα είχε κλείσει. Με το ακουστικό στο χέρι, ο Ρομπέρτο θυμήθηκε τον τελευταίο καβγά με την Καρολίνα, την προηγούμενη σχέση του, και αισθάνθηκε να επιστρέφει στο μυαλό του μία φράση που είχε διαβάσει εκείνο το πρωί στο mail της Λάουρας:

«...παρόμοιες καταστάσεις, όπου το μόνο που έχει αλλάξει είναι ο συνομιλητής...»

Επίσης, θυμήθηκε:

«Όλοι θέλουν πάντα να μιλάνε για τον άλλον».

Ήταν αλήθεια! Αυτό έκαναν η Κριστίνα κι ο ίδιος σε κάθε διαφωνία. Και ήταν αυτό ακριβώς που είχε βάλει τέλος στη σχέση του με την Καρολίνα. Πράγματι, είχε χωρίσει μαζί της γιατί πίστευε πως με άλλον άνθρωπο θα ήταν διαφορετικά.

Εκείνο το απόγευμα έφυγε από το γραφείο λίγο νωρίτερα. Ήθελε να ξαναδιαβάσει το κείμενο για τα ζευγάρια.

Μόλις έφτασε σπίτι, πέταξε το παλτό του πάνω στην παλιά γκρι πολυθρόνα της εισόδου και άναψε τον υπολογιστή. Αυτή τη φορά η φόρτωση των προγραμμάτων ήταν πιο αργή από ποτέ, αλλά έκανε υπομονή. Τελικά, άνοιξε το ηλεκτρονικό του ταχυδρομείο κι έκανε κλικ στο «Σου στέλνω».

Εκεί ήταν.

Αντέγραψε το κείμενο στον επεξεργαστή κειμένων, άνοιξε το αρχείο «σουστελνω.doc» και αναζήτησε τις φράσεις που θυμόταν. Χρησιμοποίησε κίτρινο μαρκαδόρο για να τις ξεχωρίσει και σημείωσε κι άλλες.

«Να αφήσουμε κατά μέρος τη φαντασίωση του ιδανικού ζευγαριού.»

«Αυτό που δεν έχω εγώ, δεν το έχει κανείς.»

«Στη ζωή μας, ας κάνουμε το εφικτό όσο γίνεται καλύτερο.»

«Οι δυσκολίες είναι αναπόσπαστο κομμάτι του δρόμου του έρωτα.»

Τον κυρίευε ένα παράξενο κράμα συναισθημάτων: έκπληξη, έξαψη, ντροπή, σύγχυση. Κάποιες φορές στο παρελθόν είχε εκείνη την παράξενη εντύπωση πως η ζωή, κατά έναν μυστήριο τρόπο, έφερνε κοντά του αυτό ακριβώς που

χρειαζόταν. Θυμήθηκε τη μέρα που είχε γνωρίσει την Κριστίνα, πήγαινε πια πάνω από χρόνο. Ήταν αρκετά θλιμμένος και κάπως απελπισμένος. Ο πόνος από την φυγή της Καρολίνας είχε βγάλει στην επιφάνεια την κορυφή του παγόβουνου της κατάθλιψής του, και για τρεις εβδομάδες δεν είχε νιώσει την παραμικρή επιθυμία να βγει έξω. Κλεισμένος στο σπίτι του, άφηνε το τηλέφωνο να χτυπάει μέχρι να μπει σε λειτουργία ο αυτόματος τηλεφωνητής: συσσωρευμένα μηνύματα, τα οποία πού και πού έσβηνε χωρίς ούτε καν να τα ακούσει.

Εκείνο το απόγευμα, μπουχτισμένος από την ανία του, είχε αποφασίσει να αλλάξει το μήνυμα υποδοχής του τηλεφωνητή του μ' ένα άλλο που θα έλεγε: «Λείπω σε ταξίδι. Μην αφήσετε μηνύματα, κανείς δεν θα τα ακούσει». Του φαινόταν ηρωικό και δυναμικό να δείξει με αυτόν τον τρόπο ειλικρίνεια απέναντι στους φίλους του και να πάψει να τους δημιουργεί προσδοκίες για κάποια απάντηση. Αλλά όταν πήγε να το ηχογραφήσει, μία φωνή βγήκε από τον τηλεφωνητή.

«Γεια, είμαι η Κριστίνα. Δεν με ξέρεις. Μου έδωσε το τηλέφωνό σου ο Φελίπε. Θα σου πω την αλήθεια: το Σάββατο έχω να πάω σ' ένα φανταστικό πάρτι και θα ήταν φρίκη να πάω μόνη, ή μάλλον, ΞΕΚΑΡΦΩΤΗ. Ο Φελίπε λέει πως είσαι απίθανος τύπος, διασκεδαστικός και έξυπνος (ακριβώς ό,τι μου έχει συστήσει ο γιατρός). Αν αυτό αληθεύει κι έχεις όρεξη να περάσεις λίγη ώρα με καλή παρέα σ' ένα καταπληκτικό πάρτι, πάρε με στο 63 12 43 76 πριν την Παρασκευή. Αν ο Φελίπε λέει ψέματα και δεν είσαι όπως αυτός νομίζει, συγγνώμη, γράψε λάθος.»

Γιατί είχε ακουστεί το μήνυμα αφού αυτός δεν είχε πατήσει κανένα κουμπί; Μυστήριο.

Γιατί ο Φελίπε, που τον ήξερε τόσο λίγο, είχε πει τέτοιες ανοησίες γι' αυτόν; Μυστήριο.

Ποια νόμιζε πως είναι αυτή η γυναίκα για να τον προκαλεί έτσι; Μυστήριο.

Πήρε τηλέφωνο...

Και να την πάλι τώρα αυτή η ανεξήγητη σύμπτωση. Μία ψυχολόγος που αυτός δεν γνώριζε, από κάποιο σημείο της γης, έστελνε σ' έναν τύπο, σε κάποιο άλλο σημείο της γης, κάποια κείμενα σχετικά με τις σχέσεις των ζευγαριών. Αυτά τα κείμενα έφταναν στα χέρια του εντελώς ανεξήγητα και ήταν ακριβώς αυτά που χρειαζόταν ν' ακούσει.

Μαγεία.

Πάντα πίστευε πως εκείνες οι συμπτώσεις ήταν που έκαναν πιστούς τους προληπτικούς και φανατικούς τους μυστικιστές. Ανεξάρτητα από την ύπαρξη ενός ή εκατό χιλιάδων θεών, όλοι χρησιμοποιούσαν την πίστη τους στον Παντοδύναμο για να εξηγήσουν (ίσως με έναν υπερβατικό τρόπο) αυτό που η λογική δεν μπορούσε να διαλευκάνει, ψάχνοντας καταφύγιο στην ιδέα της θεότητας για να ανακουφιστούν, σίγουροι έτσι πως το προσωπικό τους πεπρωμένο δεν εξαρτάται απλώς από την τύχη ούτε και είναι συνδεδεμένο μόνο με κάποιες επιτυχίες ή ανθρώπινα λάθη. Ο Ρομπέρτο σκεφτόταν πως ακόμα και ο ίδιος θα γαλήνευε, αν μπορούσε να πιστέψει πως κάποιος ή κάτι θα αναλάμβανε τελικά το μέλλον του, ή αν μπορούσε να πείσει τον εαυτό του πως το πεπρωμένο, σε όλη την απεραντοσύνη του, είναι ήδη γραμμένο.

Δυστυχώς, δεν ήταν τέτοιος τύπος. Αυτός δεν μπορούσε να κάνει τίποτ' άλλο

από το να αποδεχτεί την ύπαρξη της τύχης, της σύμπτωσης, του ανεξήγητου.

Συμπτώσεις... Τύχη... Ενέργειες που διασταυρώνονται... Έψαχνε στο κεφάλι του τη λέξη που θα τον βοηθούσε να προσδιορίσει αυτό που αισθανόταν. Στην ψυχοθεραπεία είχε μάθει πως είναι αδύνατον να ελέγξει κανείς την ίδια του την ύπαρξη αν δεν μπορεί καν να δώσει ένα όνομα στα γεγονότα.

Ξάπλωσε ψάχνοντας να βρει τη λέξη που του έλειπε. Έτσι, δοκιμάζοντας φράσεις και συνδυασμούς συλλαβών, αποκοιμήθηκε.

Το χάραμα ξύπνησε τρομαγμένος. Πρέπει να είχε δει κάποιο πολύ δυσάρεστο όνειρο, γιατί το κρεβάτι ήταν άνω-κάτω και τα σεντόνια είχαν γίνει ένα κουβάρι πεταμένο στην άλλη άκρη του δωματίου.

Έμεινε στο κρεβάτι ακίνητος και ξανάκλεισε τα μάτια, προσπαθώντας να θυμηθεί εικόνες του ονείρου. Θυμόταν μόνο μερικές, πολύ μπερδεμένες: λέξεις... όλο και περισσότερες λέξεις εμφανίζονταν στις οθόνες εκατοντάδων υπολογιστών... αναπαράγονταν με ιλιγγιώδη ρυθμό και πολλαπλασιάζονταν μέχρι να τις γεμίσουν όλες... Μετά ξεχείλιζαν και έπεφταν απ' έξω εισβάλλοντας σε όλη την απτή πραγματικότητα...

«Ένας κόσμος γεμάτος λέξεις» σκέφτηκε. «Υπερβολικά πολλές λέξεις.» Κατάπие το σάλιο του και σηκώθηκε. Στο ντου αποφάσισε πως δεν θα πήγαινε στο γραφείο. Μάλιστα, είχε πολλά θέματα να τακτοποιήσει και μπορούσε να το κάνει κι από το σπίτι.

Δούλεψε λίγο με τα χαρτιά του μέχρι που άρχισε να αισθάνεται στους ώμους του το βάρος της ανίας, εκείνου του φαντάσματος που γινόταν υπερβολικά φορτικό στη ζωή του.

Σήκωσε το ακουστικό και πήρε την Κριστίνα. Με λίγη τύχη θα την προλάβαινε λίγο πριν φύγει από το σπίτι.

«Ναι» απάντησε εκείνη απρόσωπα.

«Γεια» είπε ο Ρομπέρτο προσπαθώντας να κατευνάσει τα πνεύματα.

«Γεια» επανέλαβε η Κριστίνα με εκνευρισμένο ύφος.

«Πρέπει να μιλήσουμε» είπε ο Ρομπέρτο.

«Για τι πράγμα;» απάντησε εκείνη, αποφασισμένη να του κάνει δύσκολη τη ζωή.

«Για την πολιτική κατάσταση στην Τανζανία» ειρωνεύτηκε αυτός.

«Χα!» ήταν η ξερή απάντηση από την άλλη άκρη της γραμμής.

«Σοβαρά, Κρις, ας βρεθούμε απόψε. Έχω πολλά να σου πω και θέλω να σου διαβάσω ένα κείμενο που μου ήρθε από το Ίντερνετ.»

«Τι κείμενο;»

«Για τα ζευγάρια.»

«Τι θα πει ‘‘σου ήρθε’’;»

«Θα σου πω μετά... Στις οχτώ στο μπαρ;»

«Όχι, έλα να με πάρεις από το σπίτι» είπε η Κριστίνα παίρνοντας κι αυτή μια φορά θέση ισχύος.

«Καλά» είπε ο Ρομπέρτο, «τα λέμε.»

«Τα λέμε.»

«Θα σου πω μετά» είχε πει. Θα έλεγε στην Κριστίνα για την πραγματική προέλευση του κειμένου της Λάουρας; Μάλλον όχι. Γιατί όχι; Τα γράμματα που είχε βρει ήταν προσωπική αλληλογραφία, και η συμπεριφορά του θα μπορούσε να θεωρηθεί ξεκάθαρη παραβίαση προσωπικών δεδομένων. Δεν ήθελε να μάθει εκείνη ότι ήταν ικανός να χώσει τη μύτη του στη ζωή κάποιου

άλλου. Μάλλον θα τον αποδοκίμαζε, θα θύμωνε μαζί του και θα υποβάθμιζε όλη τη χρησιμότητα του περιεχομένου του γράμματος.

«Αλλά, όπως θα έλεγε η Λάουρα» σκέφτηκε ο Ρομπέρτο, «ανεξάρτητα από την Κριστίνα, εμένα τι μου συμβαίνει;»

Είχε το δικαίωμα να παραβιάσει ξένη αλληλογραφία;

«Στην πραγματικότητα, εγώ είμαι αυτός που το αποδοκιμάζει» απάντησε στον εαυτό του.

Σηκώθηκε από την πολυθρόνα και άναψε τον υπολογιστή. Άνοιξε τον επεξεργαστή κειμένων και έγραψε:

Λάουρα,

Λαμβάνω στο ταχυδρομείο μου γράμματα που εσείς στέλνετε στον Φρέντυ, με κείμενα που —προφανώς— προορίζονται για κάποιο βιβλίο σχετικά με τα ζευγάρια.

Μάλλον θα έχετε κάνει κάποιο λάθος στη διεύθυνση αποστολής.

Φιλικά,

Ρομπέρτο Φρανσίσκο Γκόμες

Μπήκε στο ηλεκτρονικό ταχυδρομείο του για να στείλει το μήνυμα. Το πρόγραμμα έκανε αυτόματα ένα «μπιπ» και άνοιξε το παράθυρο υποδοχής που έλεγε:

«Γεια σου, rofrago. Έχεις ένα (1) νέο μήνυμα».

Αισθάνθηκε ένα ελαφρύ ρίγος. Έκανε κλικ στα εισερχόμενα και διάβασε σε έντονα γράμματα το όνομα του αποστολέα και το θέμα του εισερχόμενου μηνύματος.

carlospol@spacenet.com: Σου στέλνω

Το σώμα του —ειδικά η πλάτη, οι ώμοι και το δεξί χέρι— κατέγραψε τη σύγκρουση μεταξύ της επιθυμίας και των αρχών του. Ο Ρομπέρτο δίστασε. «Είναι ιδιωτικός χώρος» είπε στον εαυτό του, αλλά αμέσως θυμήθηκε τον τίτλο στο εξώφυλλο του περιοδικού πληροφορικής:

«Ίντερνετ: το άπειρο χωρίς ιδιωτικούς χώρους».

Και σκέφτηκε τους hackers, αυτή τη στρατιά νέων που αφιερώνουν μεγάλο μέρος της ζωής τους στο Ίντερνετ και μπαίνουν σε όλες τις βάσεις δεδομένων που συναντούν στο δρόμο τους, και για τους οποίους η μεγάλη πρόκληση είναι να μπορέσουν να αποκτήσουν πρόσβαση σε κάθε προστατευμένο υπολογιστή, είτε είναι της Εθνικής Βιβλιοθήκης, του φαρμακείου της γωνίας ή του Πενταγώνου. Νέοι και νέες απ' όλο τον κόσμο, που αφιερώνουν ώρες και πνευματικό κόπο για να ανακαλύψουν μυστικούς κώδικες, κλειδιά πρόσβασης και συστήματα κρυπτογράφησης πληροφοριών ώστε να εισχωρήσουν στα δεδομένα και να τα εξερευνήσουν, ή ακόμα να μεταδώσουν κάποιον ιό...

Ήταν κάτι πολύ παραπάνω από μία εφηβική ζαβολιά.

«Το Ίντερνετ είναι ελεύθερο! Οποιοσδήποτε περιορισμός, αποτελεί

παραβίαση της διαδικτυακής μας ελευθερίας. Θα γκρεμίσουμε τα σύνορα και θα καταστρέψουμε ό,τι υπάρχει πίσω απ' αυτά, σαν διαμαρτυρία για την πρόθεσή τους να οριοθετήσουν την ελευθερία μας. Αυτοί —οι κρυπτογράφοι— γίνονται όλο και πιο δημιουργικοί... Το ίδιο κι εμείς.» «Αναρχικοί του κυβερνοχώρου» είχε πει ο Ρομπέρτο σ' έναν πελάτη λίγες μέρες πριν.

Αν και ο ίδιος έμοιαζε πολύ περισσότερο με αναρχικό παρά με hacker, εκείνη τη στιγμή αισθάνθηκε να εκπροσωπείται περισσότερο από τους δευτέρους.

Μετακίνησε το βελάκι πάνω στο C του Carlos κι έκανε διπλό κλικ στο αριστερό κουμπί του mouse.

Αυτή είναι, λοιπόν, η νέα πρόταση: ν' αρχίσουμε να σκεφτόμαστε το ζευγάρι από άλλη οπτική γωνία. απ' αυτήν του εφικτού, κι όχι του ιδανικού. Γι' αυτό θα προσπαθήσω να δω τις συγκρούσεις όχι μόνο σαν έναν τρόπο για να ξεπεράσω τα δικά μου όρια και να μπορέσω έτσι να προσεγγίσω τον άλλον αλλά, επίσης, και σαν έναν τρόπο για να βρω ένα σημείο επαφής με τον σύντροφό μου κι έτσι, με αφετηρία αυτό το σημείο, σαν έναν τρόπο για να συναντηθώ με τον ίδιο μου τον εαυτό — κάτι που θα με μεταμορφώσει.

Η σχέση βοηθάει την προσωπική μας εξέλιξη. να γίνουμε καλύτεροι άνθρωποι, να γνωρίσουμε καλύτερα τον εαυτό μας.

Η σχέση προσθέτει.

Γι' αυτό αξίζει τον κόπο.

Αξίζει... τον ΚΟΠΟ (δηλαδή, αξίζει να κοπιάσουμε γι' αυτήν).

Αξίζει το βάσανο που προκαλεί.

Αξίζει τον πόνο που πρέπει να αντιμετωπίσουμε.

Κι όλα αυτά αξίζουν, γιατί όταν θα τα έχουμε ξεπεράσει δεν θα είμαστε πια οι ίδιοι: θα έχουμε αναπτυχθεί, θα είμαστε πιο συνειδητοποιημένοι, θα αισθανόμαστε πιο ολοκληρωμένοι.

Η σχέση δεν μας σώζει από τίποτα: δεν θα έπρεπε να μας σώζει από τίποτα.

Πολλοί άνθρωποι ψάχνουν ένα σύντροφο ως μέσο για να λύσουν τα προβλήματά τους. Πιστεύουν πως μία στενή σχέση θα θεραπεύσει τις αγωνίες τους, την ανία τους, την απουσία νοήματος από τη ζωή τους.

Ελπίζουν πως μια σχέση θα γεμίσει τα κενά τους.

Τι φοβερό λάθος!

Όταν επιλέγω κάποιον σύντροφο με αυτές τις προσδοκίες, καταλήγω αναπόφευκτα να μισήσω το πρόσωπο που δεν μου δίνει αυτό που περίμενα.

Και μετά; Μετά μπορεί να ψάξω να βρω άλλον, κι άλλον, κι άλλον... Ή μπορεί να αποφασίσω να περάσω τη ζωή μου γκρινιάζοντας για την τύχη μου.

Η πρόταση είναι να φτιάξω τη δική μου ζωή χωρίς να περιμένω να το κάνει κανένας άλλος για μένα.

Η πρόταση είναι, επίσης, να μην προσπαθήσω να φτιάξω τη ζωή του άλλου, αλλά να βρω κάποιον για να κάνουμε κάτι μαζί, να περνάμε καλά, να αναπτυχθούμε, να διασκεδάσουμε, αλλά όχι για να μου φτιάξει τη ζωή.

Η σκέψη πως ο έρωτας θα μας σώσει, θα λύσει όλα μας τα προβλήματα και θα μας προσφέρει μια διαρκή κατάσταση ευτυχίας ή ασφάλειας, καταφέρει μόνο

να μας κρατάει παγιδευμένους σε φαντασιώσεις και αυταπάτες, αποδυναμώνοντας την αυθεντική δύναμη της αγάπης που ξέρει πώς να μας μεταμορφώσει.

Και τίποτα δεν είναι πιο διαφωτιστικό από το να είσαι με κάποιον άλλον από εκεί κι έπειτα. Δεν υπάρχει τίποτα πιο ξεχωριστό από το να βιώνεις την ίδια σου την μεταμόρφωση δίπλα στον άνθρωπο που αγαπάς.

Αντί να ψάχνουμε καταφύγιο σε μια σχέση, θα μπορούσαμε να δεχτούμε αυτή τη διεγερτική της δύναμη που μας ξυπνάει από το λήθαργο και μας φέρνει σε άμεση επαφή με τη ζωή, μας ωθεί προς τα μπρος και μας δείχνει καθαρά πώς πρέπει να αναπτυχθούμε.

Για να ευδοκιμήσουν οι σχέσεις μας, είναι αναγκαίο να τις δούμε με διαφορετικό τρόπο: σαν μια σειρά από ευκαιρίες να διευρύνουμε τη συνείδησή μας, να ανακαλύψουμε μια βαθύτερη αλήθεια και να γίνουμε άνθρωποι με όλη τη σημασία της λέξης.

Και όταν γίνω ένας άνθρωπος ολοκληρωμένος, που δε χρειάζεται κανέναν για να επιβιώσει, τότε σίγουρα θα βρω κάποιον επίσης ολοκληρωμένο για να μοιραστούμε αυτά που έχω κι αυτά που έχει.

Αυτό είναι το νόημα της σχέσης: όχι η σωτηρία, αλλά η επαφή. Ή, μάλλον, οι επαφές.

Εγώ μ' εσένα.

Εσύ μ' εμένα.

Εγώ μ' εμένα.

Εσύ μ' εσένα.

Εμείς με τον κόσμο.

Ο Ρομπέρτο αισθάνθηκε ξανά την έκπληξή του να ξεχειλίζει. Σκέψεις και εικόνες του πρόσφατου και μακρινού παρελθόντος του στριμώχνονταν στο μυαλό του. Το κεφάλι του ήταν έτοιμο να εκραγεί. Η Λάουρα έγραφε λες και μιλούσε σ' αυτόν τον ίδιο.

«Ένας τρόπος για να προκαλέσω τη συνάντηση με τον ίδιο μου τον εαυτό.

Μια συνάντηση που θα με αλλάξει.»

«Η σχέση προσθέτει. Αξίζει... τον ΚΟΠΟ.»

«Το νόημα της σχέσης: όχι η σωτηρία, αλλά η επαφή.»

Η Λάουρα έλεγε ακριβώς αυτό που εκείνος χρειαζόταν να ακούσει, λες και τον γνώριζε στ' αλήθεια. Μάλιστα, το mail έμοιαζε γραμμένο από τον παλιό του ψυχοθεραπευτή που ήθελε να τον ξυπνήσει από τον ατελείωτο λήθαργο της άγνοιάς του γύρω από το νόημα της σχέσης.

Μπορεί η Λάουρα να μην ήταν καν ψυχολόγος και ίσως να μην την έλεγαν καν Λάουρα. Μπορεί να μην είχε ιδέα τι γράφει και, στην πραγματικότητα, απλώς να αντέγραφε αποσπάσματα από κάποιο διάσημο βιβλίο ή κάποιο φτηνό περιοδικό. Λίγη σημασία είχε. Το σίγουρο ήταν πως η σαφήνεια και η σχέση του κειμένου με τη σημερινή ζωή του τον τάραξαν.

Σκεφτόταν την επικείμενη συνάντηση με την Κριστίνα το βράδυ. Πώς να της το δώσει να καταλάβει; Κάτι είχε αλλάξει μέσα του, κάτι είχε μετακινηθεί.

Τώρα, ήταν σίγουρος.

Αλλά πώς μπορεί ένα γράμμα από κάποιον άγνωστο να είναι τόσο αποκαλυπτικό; Δεν είχε απάντηση στην ερώτησή του, κι όμως, διαισθανόταν

πως του συνέβαινε κάτι το μυστηριώδες και σπουδαίο.
Και ξαφνικά, το συνειδητοποίησε.

Συγχρονικότητα!

Αυτή ήταν η λέξη που έψαχνε στον ύπνο και στον ξύπνιο του. Αυτό ήταν που είχε καταφέρει να τον συγκινήσει: ο συγχρονισμός των γεγονότων. Τώρα θυμόταν καθαρά πως είχε διαβάσει γι' αυτήν την ιδέα της σχολής του Γιουνγκ — την ιδέα πως τα πράγματα συρρέουν συγχρόνως στη ζωή ενός ανθρώπου για να φέρουν το αναγκαίο μήνυμα, την ακριβή μάθηση, τα απαραίτητα βοηθήματα.
Και θυμήθηκε, επίσης, εκείνη τη θρυλική φράση:

«Μόνο όταν είναι έτοιμος ο μαθητής,
εμφανίζεται ο δάσκαλος.»

Ο δάσκαλος είχε εμφανιστεί. Τα μηνύματά του έφταναν με ηλεκτρονικό τρόπο, κι εκείνος δεν μπορούσε να αρνηθεί τα λόγια του. Ή μάλλον: δεν ήθελε.

Οπωσδήποτε, δε θα έστελνε αυτό το mail στη Λάουρα.

«Συγχρονικότητα», είπε στον εαυτό του καθώς αντέγραφε το mail στον επεξεργαστή κειμένου μαζί με το προηγούμενο, κι έδινε εντολή στον υπολογιστή του να τα εκτυπώσει και τα δύο μαζί.

Καθώς κοιτούσε το φύλλο που έβγαζε το υπάκουο μηχάνημα, τον κυρίευσε ένα διαφορετικό συναίσθημα. Με τη γροθιά σφιγμένη, έδωσε δύο τρία σύντομα χτυπήματα πάνω στο τραπέζι μόλις θυμήθηκε τα προηγούμενα μηνύματα που είχε σβήσει χωρίς καν να τα διαβάσει.

Άνοιξε γρήγορα τον κάδο ανακύκλωσης ψάχνοντας στα διαγραμμένα, αλλά δεν βρήκε τίποτα...

«Συγχρονικότητα» επανέλαβε, ίσως για να παρηγορηθεί.